

Evropská integrace probíhající v poválečné Evropě prodělala bouřlivý vývoj, kdy do té doby vzájemné národní soupeření jednotlivých evropských národů bylo postaveno tváří tvář před děsivé následky druhé světové války. Hlavním představitelům poválečných evropských národů bylo zřejmě, že nynější mezinárodní uspořádání v Evropě potřebuje radikální změnu. Samotný průběh integrace evropských států od podepsání Římských smluv v roce 1957 v sobě zračí rozličné dějinné zvraty v jednotlivých státech. Je bláhové si myslet, že národní státy se idealisticky zbavily části své suverenity ve prospěch nadějného projektu evropského společenství. Ba právě naopak se průběh postupné evropské integrace stal rámcem, ve kterém se jednotlivé národní státy snažily realizovat své národní zájmy. Tímto na sebe jednotlivé státy převzaly dynamiku rozvoje evropské integrace. Realizace partikulárních národních zájmů se tak paradoxně stala i rozvojem hlubší evropské integrace.